

Aleksei unistus

Lugedes teismelisena Nõukogude Vene ateistlikku ajakirja ridade vahelt, tutvus ta kristliku usuga. Nüüd on ta 33-aastane diakon, kes ootab preestriks pühitsemist järgmise aasta juunis. Aleksei Yandušev-Rumjantsevi unistus on aidata oma kodumaad katoliku preestrina.

14.01.2008

Aleksei sündis õigeusklikus perekonnas Peterburi linnas, mida tol ajal nimetati veel Leningradiks.

Kodus ta mingit usualast juhatust ei saanud, aga ta õppis rääkima viit keelt ning lõpetas ülikooli masinaehituse ja hiljem teoloogia ja filosoofia alal. Ta tahab selgeks saada ka portugali keele, mida räägitakse Fatimas. Pärast preestriks pühitsemist soovib ta koos oma kogudusega külastada seda Neitsi Maarjaga seotud pühapaika, mis on nii tihedalt seotud Venemaa hilisema ajalooga.

Kuidas Te saite teadlikuks oma kutsumusest olla kristlane ja olla preester?

See on pikk lugu. Minu õigeusklikud vanemad ei järgi eriti usukombeid. Kui ma 1973. aastal sündisin, oli isa just saanud töökoha ühes kaubahallide ketis ja minu kodumaal noil aastail valitsenud olukorra tõttu kartis ta, et kui mind ristitakse, tuleks sellest kogu perekonnale pahandusi. Kes soovisid ristimist,

pidid taotlema luba, ja see teave saadeti edasi võimudele ja julgeolekule. Pärast kõigi asjaolude kaalumist eelistasid mu vanemad jätta mind ristimata.

Nii et Teie pere ei elanud usus?

Täpselt nii. Minu vanemad uskusid Jumalat, aga nad ei teinud midagi erilist minu usulise kujunemise heaks. Nad pidasid kinni mõnedest kommetest, käisid paar korda aastas kirikus ja kodus olid meil ikoonid, aga see oli kõik.

Kuidas Teil tekkis huvi usu vastu?

Iseseisvalt. Olin 12-aastane, kui hakkasin usu üle mõtlema. Uskusin, et on olemas “Keegi” (mitte miski), kelle poole võisin pöörduda. Ühel päeval sattus mulle kätte ajakiri “Nauka i Religija” (Teadus ja Religioon), mida andis välja Nõukogude Liidu Ateistlik Ühing. Mitte keegi sellist ajakirja ei lugenud,

aga mind see teema huvitas. Mulle tundus, et see on ainus võimalus usu kohta midagi rohkemat teada saada. Tellisin endale ajakirja ja pidin seda viis aastat “ridade vahelt lugema”.

Milline oli ateistlik propaganda?

Üldiselt rünnati usku pidevalt kõigis massiteabevahendites. Eesmärgiks oli panna inimesed uskuma, et kirikud tahavad põlistada aluseta kõik teadusliku, vananenud mütoloogilist maailmavaadet, et kontrollida inimeste mõtteid ja neilt raha ära võtta.

Mida tähendab ateistliku ajakirja lugemine “ridade vahelt”?

Mind huvitas religioon, mitte ateism. Usku ründavates artiklites tsiteeriti Pühakirja ning räägiti Kirikust ja Jeesus Kristusest. Kuna ma teistele allikatele ligi ei pääsenud, pidin sellega leppima. Hakkasin mõtlema, et kui kellestki või millestki halvasti

räägitakse, siis võib üheks põhjuseks olla, et too isik või asi ei olegi tegelikult nii halb. Nii oli ka Opus Dei'ga. Nägin kord raamatut, milles muu hulgas kritiseeriti teravalt Malta Rüütleid. Autor nimetas Opus Dei'd ohtlikuks organisatsiooniks, aga kirjeldas sellest hoolimata tema asutamist ja isegi andis aadressi, kus nende "juht" elas. Nii et otsustasin sinna kirjutada, et rohkem teada saada, aga see juhtus juba pärast minu katoliiklaseks saamist.

Tüüpilise teismelisena suhtusite Te paljudesse asjadesse kriitiliselt?

Tagasi vaadates näen, et sellele teele juhtis mind Issand. Teadsin, et ei tohi nendest asjadest rääkida ja sellepärast ma neid kellegagi ei arutanud, aga mu huvi muudkui kasvas. Kui sain 15-aastaseks, ütlesin isale, et tahan, et mind õigeusu kirikus ristitaks. Isal polnud selle vastu midagi, ta isegi võttis ühendust

ühe sõbraga, õigeusu preestriga, kes Leningradis mehhaanikuna töötas. Niiviisi sai mind salaja ristida.

Kuidas Te katoliku kirikusse astusite?

Kuna selle kohta räägiti nii halbu asju, tahtsin ma kõike oma silmaga näha. Leidsin telefoniraamatust Peterburi katoliku koguduse aadressi, aga kirik oli kogu aja kinni. Pärast mitut katset õnnestus mul kogudusega ühendust võtta, aga preester suhtus minusse kahtlustavalt. Ta arvas, et võisin olla ka noor KGB nuhk. Neil aastail oli palju nuhke. Aga kui ta nägi, et ma tihti kirikus käisin, leppis ta minuga kohtumise kokku. Pidin ühel päeval pärast missat talle mitu kvartalit järgnema ühte kirikust kaugel asuvasse kohta, kus meil oleks võimalik segamatult rääkida. Oli aasta 1989, poliitilise ebakindluse aeg. Ja nõnda sündiski, et pärast

kujunemisperioodi palusin võtta end täielikku osadusse Katoliku Kirikuga.

Aga miks Katoliku Kirik?

Inimesed rääkisid mulle kogu aja “kirikutest”, mitmuses. Aga mina küsisin, milline neist on tõeline kirik. Evangeeliumi uurides mõistsin, et Jeesus rajas ainult ühe Kiriku ja et Ta palvetas selle ühtsuse eest. Mõistsin ka, et Kristus pani Püha Peetruse selle ainsa Kiriku peaks. Ja kui paavst on Peetruse järglane, siis tuleneb sellest kõik muu.

Mis edasi sai?

Lõpetasin kooli ja astusin Leningradi Ülikooli. Lõpetasin selle insenerina ja hakkasin siis õppima kirikulugu ja filosoofiat Püha Aquino Thomase Katoliiklikus Kolledžis. Olin lõpuks õnnelik, sest sain süveneda enda usulisse arendamisse. Tol ajal võtsin ka ühendust Opus Dei'ga, sest mind

hämmastas selle organisatsiooni vastane vaenukampaania.

Millised olid Teie esimesed muljed?

Väga head. Kohtusin inimestega, kes ei “teinud propagandat”, inimestega, kelle jaoks kristliku elu tähendus oli üheaegselt lihtne ja sügav. Venemaal on meil tõeline vajadus töö evangeeliumi järele, vajadus tunda Jumalat igapäevases elus hästi tehtud asjade kaudu. Olen kindel, et Töö suudab mu rahvale palju head teha. Pidevalt kristliku täiuslikkuse poole püüdlemise põhimõte on väga ligitõmbav. Me vajame seda.

Kuidas Te otsustasite seminari astuda?

Kuigi ma polnud sellest kellegagi rääkinud, olin selle üle palju mõelnud. Arvasin, et mul vist ei ole selliseks tugevaks pühendumiseks vajalikke võimeid või tingimusi. Olin

juba õpingud lõpetanud ja käisin
tööl. Olin isegi veetnud aasta
välismaal, õppides Liechtensteinis
[Rahvusvahelises
Filosoofiaakadeemias]
fenomenoloogiat. Aga järsku ühel
päeval küsis preester minult: “Kas sa
tahaksid preestriks saada?” Minu
esimene vastus oli ei, kuid pärast
seda ei saanud ma kogu öö magada.
Läksin preestri juurde tagasi ja
ütlesin talle ausalt, et olen sellest
mõelnud, aga ei tunne end piisavalt
väärilise või tugevana. Preester
seletas mulle, et Jumal annab jõudu
ja nõnda astusin ma selle aasta
(2000) lõpus seminari. Kui Jumal
tahab, saab minust järgmisel aastal
preester

Milline on praegu Venemaa usuline olukord?

Pärast kommunismi langemist 1989.
aastal kogesime tõelist vaimset
kevadet. Praeguseks on usuelu

saavutanud oma õiged mõõtmed; see tähendab, et kui esimeste hetkede innustus üle läks, jäid alles ainult need, kes on tõeliselt pühendunud. Üldiselt tuleb tunnistada, et neid, kes näitavad üles tõelist huvi “Jumala asjade” vastu, on palju.

Kuidas õigeusklikud ja katoliiklased omavahel läbi saavad?

Paljuski sõltub see inimestest ja kohast. Näiteks Peterburis on pikk tolerantsuse traditsioon ja valmisolek dialoogiks. Teistes linnades võib olukord teistsugune olla. Eelmisel aastal muutus suhtlemine paremaks ja see annab meile suurt lootust.

Kas katoliiklaste vastu on eelarvamus?

Kõige rohkem on müüte, stereotüüpe. Näiteks “Da Vinci kood” ei tekitanud seoses evangeeliumiga mingeid kahtlusi, kuid suurendas

kahtlustavat suhtumist Katoliku Kirikusse. Aga inimestega vesteldes ja kannatlikkuse abil kaovad paljud arusaamatused.

Millest Te praegu unistate?

Venemaa teenimisest katoliku preestrina.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/aleksei-unistus/](https://opusdei.org/et-ee/article/aleksei-unistus/)
(17.03.2026)